

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Hannah' nimekiri

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Hannah's List
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2010 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08364219
ISBN 978-9949-82-456-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas sõber!

Minu lugejad ütlevad, et nad tahaksid teada saada, kuidas minu lood sünnivad. „Hannah’ nimekirja“ idee hakkas idanema septembris 2008, kui mul oli au lõunastada koos Paul ja Maggie (Peale) Everettiga. Maggie rääkis mulle oma sõbrannast, kes teadis, et on suremas. Nagu minu raamatu tegelane Hannah, andis ta oma abikaasale nimekirja naistest, kelle kohta ta arvas, et neist võiks mehele hea uus abikaasa saada. Ma olin kuuldust sügavalt liigutatud ja sain otsekohe aru, milline armastusavaldus säärane nimekiri olla võib. Peagi hakkas see idee mu peas kuju võtma. Varsti pärast seda ilmus peategelane Michael, noor lastearst. Ja ülejäänud on... see lugu.

Kuigi oma olemuselt on tegemist Blossom Streeti sarja raamatuga, läheb see lugu rohkem samas suunas „Kahekümne sooviga“, sest tegevus ei toimu A Good Yarnis, Lydia Goetzi poes. Kui olete Blossom Streeti lugusid lugenud, siis meenub teile Winter Adams, French Café omanik. Ja loomulikult viiakse teid kurssi mõne teie lemmiktegelase elus aset leidnud sündmusega. Kuid see raamat kuulub siiski Michaelele ja mitmes mõttes ka Hannah’le, keda ma selle loo kirjutamise ajal armastama ja imetlema hakkasin.

Kui „Hannah’ nimekirja“ sündmustik alguse saab, on Hannah juba aasta aega surnud olnud. Ta suri munasarjavähki, mida nimetatakse sageli vaikseks tapjaks. Munasarjavähk nõudis minu enda sõbranna Stephanie Cordalli elu, kes oli üks minu neljapäevahommikuse hommikusöögigrupi algsetest liikmetest. Ma julgustan teid heitma pilku veebilehele, mis selgitab, kuidas selle haiguse sümptomeid ära tunda: www.mayoclinic.org.

Nagu alati, meeldib mulle väga oma lugejatest kuulda. Teie tagasiside on kõik need aastad minu karjääri juhtinud. Minuga on võimalik ühendust saada kas minu veebilehe www.debbiemacomber.com kaudu või kirjutades aadressil PO Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Maggie Peale Everettile tänuks imelise idee eest

Esimene peatükk

Ma ei ole sentimentaalne mees. Ma olen ära unustanud emadepäeva ja ajal, kui me Hannah'ga kohtamas käisime, lasin isegi sõbrapäeval märkamatuult mööda minna. Õnneks ei võtnud ta minu vääratust liiga tõsiselt ega seostanud seda minu tunnetega. Mis puutub tähtpäevadesse ja sünnipäevadesse, olen ma täiesti lootusetu. Tegelikult jääksid mul ka jõulud kahe silma vahele, kui ei oleks kogu seda melu. Asi ei ole selles, et ma olen endasse sulgunud... Noh, võib-olla olengi, aga kas me mitte kõik seda teatud määral ei ole?

Minu arvates on inimestele suurema tähelepanu pööramine seetõttu, et on nende sünnipäev või mõni väljamõeldud püha, naeruväärne. Kui sa kedagi armastad, tuleb sul seda armastust igal viimasel kui päeval näidata. Milleks oodata teatud kindlat aega aastas, et oma naisele lilli tuua? Teod kõnelevad tõesti valjemini kui sõnad, eriti kui see on armastav tegu, miski, mida sa teed ilma mingi erilise põhjuseta. Vaid seetõttu, et sa tahad seda teha. Sest sa hoolid.

Hannah õpetas mulle seda. Hannah. Täna aasta tagasi, kaheksandal mail, jäin ma temast ilma, oma kaunist kolmekümne kuue aastaast abikaasast. Isegi nüüd, tervelt aasta pärast ta surma, ei suuda ma temast mõelda, ilma et mu sisemus kokku ei tõmbuks.

Üks aasta. Kolmsada kuuskümmend viis üksildast päeva ja tühja ööd.

Mõni päev pärast tema surma seisin ma Hannah' puusärgi juures ja vaatasin, kuidas teda maapõue langetatakse. Viskasin esimese labida-

täie mulda tema hauda. Ma ei unusta iial seda heli. Kirstu läikivat pinda tabava mulla õõnes heli.

Ei möödu tundigi, mil ma Hannah't ei meenutaks. Tegelikult on see edusamm. Esimeste kuude jooksul ei suutnud ma teda kauem kui minutiks mõtetest välja saada. Kõik, mida ma nägin või kuulsin, meenutas mulle Hannah't.

Õelda lihtsalt, et ma armastasin teda, vähendaks minu tunnete sügavust. Ta täiendas mind igal moel. Ilma temata on minu maailm kõle ja värvitu. On veel tuhat muud omadussõna, mis ei suuda vähimalgi määral kirjeldada tühjust, mida olen tema lahkumisest saati tundnud.

Ma räägin temaga pidevalt. Ilmselt ei peaks ma seda inimestele ütlema. See jätkuv ühepoolne vestlus on toimunud sellest hetkest peale, kui ta viimast korda naeratades üles minu poole vaatas ja oma vaimu jumalale loovutas.

Niisiis, siin ma nüüd olen, aasta hiljem, tegemas nägu, et naudin Seattle Marinersi pesapallimängu, ehkki suudan mõelda ainult oma naisest. Oma aasta aega surnud olnud naisest.

Ritchie, Hannah' vend ja minu parim sõber, kutsus mind endaga seda mängu loožikohtadelt vaatama. Ta ei suutnud mind ära petta. Tean väga hästi, et minu naisevend ei kutsunud mind kaasa seepärast, et usub mind olevat paadunud pesapallifänni. Ta teab täpselt, mis aastapäevaga tegemist on.

Ma ei ole just sentimentaalne, aga see on üks päev, mida ma unustada *ei saa*.

Arstina, pediatrina olen ma surmaga tuttav. Olen liigagi sageli selle tunnistajaks olnud ja see ei ole kunagi kerge, eriti laste puhul. Isegi kui lõpp on rahulik ja vaikne, nagu see oli Hannah' puhul, on mul tunne, et mind on petetud, et ma olen kaotanud.

Teismelisena tegelesin ma spordiga. Sügisel mängisin jalgpalli, talvel korvpalli ja kevadel pesapalli, suviti töötasin vetelpäästjana. Võitlusvaim on minu loomulik osa. Mulle ei meeldi kaotada, ja surm, minu vastane, ei mängi ausat mängu. Surm võttis Hannah' minult, meilt kõigilt, liiga vara. Ta oli kõige entusiastlikum, rõõmsameelsem,

armastavam naine, keda ma kunagi tundnud olen. Olen sellest ajast peale abitult sipelnud.

Ehkki olen võidelnud surmaga, oma vaenlasega, sellest päevast peale, kui arstiks sain, ja *seetõttu* minust arst saigi, õppisin seda mõistma erineval, keerulisemal moel. Sain aru, et surm võib olla sõber, isegi kui see on vaenlane. Surivoodil näitas Hannah, kes armastas mind nii tingimusteta ja tundis mind nii hästi, mulle seda lõplikku tõde.

Aastapikkune aeg on pannud mind mõistma, et tegin oma naisele karuteene. Kõige rohkem kahetsen seda, et keeldusin leppimast tõsi-asjaga, et ta on suremas. Seepärast hoidsin temast kinni palju kauem, kui oleksin pidanud. Keeldusin temast lahti laskmast, samas kui tema oli valmis minu juurest lahkuma. Olin isekas ega suutnud taluda temast loobumist.

Isegi siis, kui ta oli teadvusetu, istusin ööl ja päeval ta voodiserval, võimetu uskuma, et imet ei juhtugi. See on rumal; õppinud arstina teadsin seda ju kindlasti paremini. Ja ometi klammerdusin tema külge. Nüüd ma mõistan, et minu põikpäisus, minu soovimatus ta jumalale loovutada hoidis tema vaimu tagasi. Sidus ta maa külge. Minu külge.

Kui ma selle kõige kasutusest aru sain, kui nägin, mida Hannah' vanematele ja Ritchiele tegin, mõistsin, et pean temast lahti laskma. Lahkusin Hannah' palatist ja võtsin end kokku. Ma ei olnud mitu päeva maganud, ei olnud süüanud. Ega olnud ka habet ajanud, mis tähendab, et nägin välja ilmselt veelgi haletsusväärsem, kui end tundsin. Läksin koju tagasi, käisin duši all, sundisin kurgust alla kausitäie suppi ja magasin kolm tundi ühtejutti. Kui tagasi läksin, olid lähemad pereliikmed tema voodi ümber kogunenud. Hannah' südamerütm oli aeglustunud ja asi oli vaid minutites. Siis, vahetult enne seda, kui ta suri, avas Hannah silmad, vaatas otse minu poole ja naeratas. Hoidsin tema kätt ja tõstsin selle oma huulte juurde, samal ajal kui ta silmad sulges ja oli... läinud.

See viimane naeratus jääb minuga igaveseks. Igal ööl, kui pea vastu patja surun, on minu viimaseks pildiks vaimusilma ees Hannah' hüvastijätunaeratus.

„Hei, Michael. Üks õlu?“ küsis Ritchie. Ta ei kutsu mind Mike'iks; mitte keegi ei kutsu. Isegi lapsena ei olnud ma kunagi Mike.

„Ikka.“ Minu tähelepanu ei olnud keskendunud mängule ega tegelekult ka suurt millelegi muule. Ma ei oleks osanud pilku tabloole heitmata öelda, kes juhtimas oli. Ma tegin kaasa liikumised, hüppasin püsti alati, kui Ritchie seda tegi. Ma karjusin ja tegin lärmi koos ülejäänud rahvahulgaga, kuid ei hoolinud mängust. Ma ei olnud pikka aega millestki hoolinud – välja arvatud oma tööst. Sellest oli saanud minu lunastus.

„Kuidas oleks õhtusöögiga pärast mängu?“ küsis Ritchie mõni minut hiljem mulle külma õlut ulatades.

Kõhklesin. Mind oli ootamas üksnes tühi maja ja mälestused Hannah'st.

„Miks mitte.“ Kuigi mul ei olnud erilist isu. Neil päevil oli mul seda väga harva.

„Suurepärane.“ Ta võttis pika sõõmu õlut ja keskendus uuesti väljakul toimuvale.

Ma ei olnud seda mängu vaatama minema soostudes oma naisevennale mingit teenet osutanud. Need ei olnud ka odavad istekohad. Ritchie oli maksnud kodupesa taga olevate loožikohtade eest kopsaka summa ja mina olin peaaegu kogu mängu eiranud. Oleksin pidanud vabanduse leidma ja laskma tal keegi teine kaasa kutsuda. Kuid ma ei tahtnud üksi olla. Mitte täna. Igal teisel päeval aastas olin ma täiesti rahul iseenda seltskonnaga. Aga mitte täna.

Mäng oli ilmselt läbi saanud, peaaegu enne, kui ma arugi sain, sest inimesed olid lahkumas.

„Suurepärane mäng,“ ütlesin ma püüdlilikult.

„Me kaotasime,“ pobises Ritchie.

Ma ei olnud piisavalt tähelepanelik olnud, et sedagi märgata.

Ritchie laksas mulle vastu selga ja suundus staadioni väljapääsu poole. See oli tema viis mulle öelda, et ta mõistis.

Pool tundi hiljem istusime ühes sõbralikus spordibaaris Safeco Fieldi lähedal. Põrnitsesin menüüd, soovides, et suudaksin isu välja meelitada. Möödunud aasta jooksul olin kaotanud peaaegu kümme

kilo. Toit oli vajadus ja see oli ainuke põhjus, miks ma sööma vaevusin. Tavaliselt ma sõin käigupealt, huvi tundmata, sellele mõtlemata. Vajasin midagi kõhtu, seega haarasin proteiinibatooni või köögiviljajoogi. See teenis oma eesmärgi, ehkki ma ei saanud sellest mingit naudingut.

Hannah oli olnud köögis erakordselt andekas, täpselt nagu tema nõbu Winter Adams, kellele kuulus Blossom Streetil asuv French Café. Ta armastas retseptidega katsetada ja tundis toiduvalmistamise üle uhkust. Hannah' õhtusöögipeod olid meie sõprade seas legendaarsed. Peoperenaise rolliks oli tal loomulik anne – ta oli võluv ja lahke.

„Millele sa mõtled?“ küsis Ritchie.

Tema küsimus ehmatas mind, kuni nägin, et ta silmitses menüüd. „Grillitud lõhe,“ vastasin ma.

„Ma eelistan tomahook-steiki,“ ütles ta.

Ma olen steike alati millegi tähistamisega seostanud, ja see ei olnud päev, mida tähistada tahtnuksin. Tükk aega enne seda, kui olin valmis leppima sellega, et Hannah oli oma lahingu vähiga kaotanud, oli ta mulle öelnud, et ei taha, et ma teda pärast tema lahkumist leinaksin. Ta ütles, et tema peied peaksid olema sama lõbusad nagu tema peod. Tol ajal ma ei tahtnud teda surmast rääkimas kuulda. Selleks ajaks oli tema eelseisvaga leppinud; mina ei olnud selleks julgust leidnud.

Ettekandja võttis meie tellimuse, tõi meile mõlemale õlut ja lahkus. Hoidsin merevaiguvärvi pudelit sõrmede vahel ja põrnitsesin kulmu kortsutades lauda. Soovisin, et saaksin Ritchiele parem kaaslane olla.

„Sellest on möödunud aasta,“ pomises mu naisevend.

Andsin noogutades mõista, et kuulsin teda, kuid ei arendanud teemat edasi.

„Ma igatsen teda.“

Noogutasin taas. Nii valus, kui Hannah'st rääkimine ka oli, põlesin soovist just täpselt seda teha. Ma tahtsin – ei, mul oli vaja – temast kinni hoida, kui mitte füüsiliselt, siis emotsionaalselt.

„Raske uskuda, et sellest on möödunud kaksteist kuud.“ Kuulsin valu oma hääles, kuid ei üritanud seda varjata.

„On sinuga kõik okei?“ küsis Ritchie.

Kehitasin õlgu, selle asemel et tõtt öelda. Minuga ei olnud kõik okei. Ma olin pagana vihane. Endiselt. Kuidas see *julges* juhtuda nii imelise naisega nagu Hannah. Kuidas see julges juhtuda minuga!

Abiellusin Hannah'ga kohe pärast meditsiinikooli lõpetamist. Otsustasime, et minu internatuur ja residentuur nõuavad liiga palju pühendumist, et võiksime otsekohe perekonna loomisega algust teha. Hannah töötas ühes piirkondlikus kaubamajaketis kauba sisseostjana ja armastas oma tööd. Kui olin koju jõudes olnud liiga kurnatud, et isegi mõelda, löbustas ta mind lugudega inimestest, keda oli kohanud. Inimestest, kelle nimed ma peagi unustasin, aga kelle veidrused elasid edasi. Väiksemastki vahejuhtumist sai täiemõõduline anekdoot, mis oli koos paheliselt naljakate tähelepanekutega täiuslik. Tal oli oskus kõige igavamad üksikasjad paeluvaks muuta. Silmi sulgedes kuulen endiselt tema naeru. Ma naeratan, kui meenutan meie abielu algusaastaid ja raskusi, millega silmitsi seisime, asju, mida nautisime. Mälestused andsid mulle jõudu sel esimesel aastal ilma Hannah'ta.